Talvel magati ka koidu und. Hobuse töömees
võttis ka lõuna und, mille eest ta aga öösel
mellas teeleääres hobustega, öitsel "pidi
olema, kus waewalt ↓ nokka jalma pääle sai."
Kesk hommiku unel oli oma kindel aeg
mill teda jaama hakati ja millal ta ära lõppis.
Öeldi: Kewade haakuba toob, ja sui rukki-
wihk wiib une.
Sööma und, mida „lõbo luuse laskma." nimeti
ei wõetud üle ühe tunni aja kunagi, alla jäda olati.
Sagedasti polnud ta pikem, kui et peremees ennast
selili wiskas ühe jala teise warrasku otsa
tõstis, kust ta iseenesest wiiwastelga kohe maha
pukkus; ja polnud ka siis muud kui maast
üles!
Magamise asemeks ei pruugitud midagi
muud kui põhku põrmandale maha
ja sinna samasse kohe kondid-kumukulle
Suwel magati ringsmini wäljas, laudil
ehk kõlgusas. Aitalüsel oli aga peajalt
küngas päälaseks ja pea sisas.
Harwa mõnel talunimesel oliwad ka sängid
Paarisrahwas magas ühe aseme pääl – mehed
ilma püksata naesed körtsiuta, – teised
pidasiwad sugu wahet. Lapsed magasiwad
segamini ükskõik, kui ise häbeneda märkama
hakkasiwad.

3 Söömisest.

Söögi asjaga oliwad wanad rahwas waese järje
pääl. Ehk kül hoolega rasket tööd tehti, siiski
oli majas puudus sagedasti peremeheks.
Leib oli keelutamata rukkisest – hagandega
pooleks – „raspsleib." Ainult pühadeks
oli ka raoowitud leiba. Leiwa kohta on
tänapäewani weel tähendus rahwa suhu jäänud:
„Mees läks mõisa wäljale tööle, siis lõi kõige
pääält waia maha, kus ta leiwakoti külgi
sidus, et tuul ära ei wiiks."
Leiwa kõrwale oli pääasjaks „räim." (silk)
Neid kaidi igal kewadel rannast "Toomas
Ubinid (kartohwl) oli wäga wähe, mida ta aawõtiku
nagu mune saadi.
Liha ei saadud mõnes kohas rohkem kui kõige
paar korda nädalas; siiski ainult talwel,
suwel oli teda weel wähem, ehk mitte sugugi.
Woid anti ainult külalistele, ja karjasele
kõiges pühapäewa hommiku pruukostiks.
Suppi oli igal õhtul ja hommikul.
Supid oliwad kas rasswaga keedetud, ehk mustalt
ja siis söögiaeg piima pääle pandud. Enamiste
oli hapupiim. Kui hääst tahti, pandi mõlemid,
röösk ja hapu.